

VII

I sin første Kongetale i 1912 udtalte Kong Christian, at hans Maal skulde være Danmarks Lykke, Frihed og Selvstændighed. Ingen anden dansk Konge har set vor Frihed og Selvstændighed saa haardt truet som han, og ingen har mere maalt bevidst end han arbejdet for Bevarelsen af disse de største nationale Værdier. I de onde Dage forenedes Konge og Folk som maaske aldrig før i vor Historie, og derfor kan vi i Dag i hele Folkets Navn sige Tak for en Gerning, der var til Lykke for vort Fædreland.

I Danmarks Navn: Fred være over Kongens Minde.

Vi beder Hendes Majestæt Dronning Alexandrine og hele det kongelige Hus modtage vor Medfølelse i den store Sorg, som har ramt dem. Vi ønsker for den nye Konge, at han maa have Lykke til at videreføre Arven i det høje og ansvarsfulde Kald, i vor frie Forfatnings Aand, Danmark til Fremgang og Ære. [F. Sp. 3897].

Samme Dag udtalte Landstingets Formand (Ch. Peter-
sen) i Landstinget:

Budskabet om Hans Majestæt Kong Christian den Tiendes Død er overalt i Landet blevet modtaget med Sorg.

Næsten 35 Aar strakte Kong Christians Kongegerning sig over, og det blev en begivenhedsrig Tid med mange lyse Sider, men ogsaa med mørke. Kun faa Aar efter Tronskiftet trak Uvejrsskyer sammen om vort Land, en Verdenskrig udbrød, men Danmark undgik paa lykkelig Maade at blive inddraget i den, og efter Krigen fulgte en Aarrække med Fremgang paa mange Omraader. Der knyttedes i disse Aar stærke Baand mellem Konge og Folk. Vi husker den gribende Oplevelse det var, da Kong Christian ved Genforeningen red over Kongeaen paa den hvide Hest, vi husker de mange Rejser, han foretog for at lære hver Egn af Landet og hver Del af